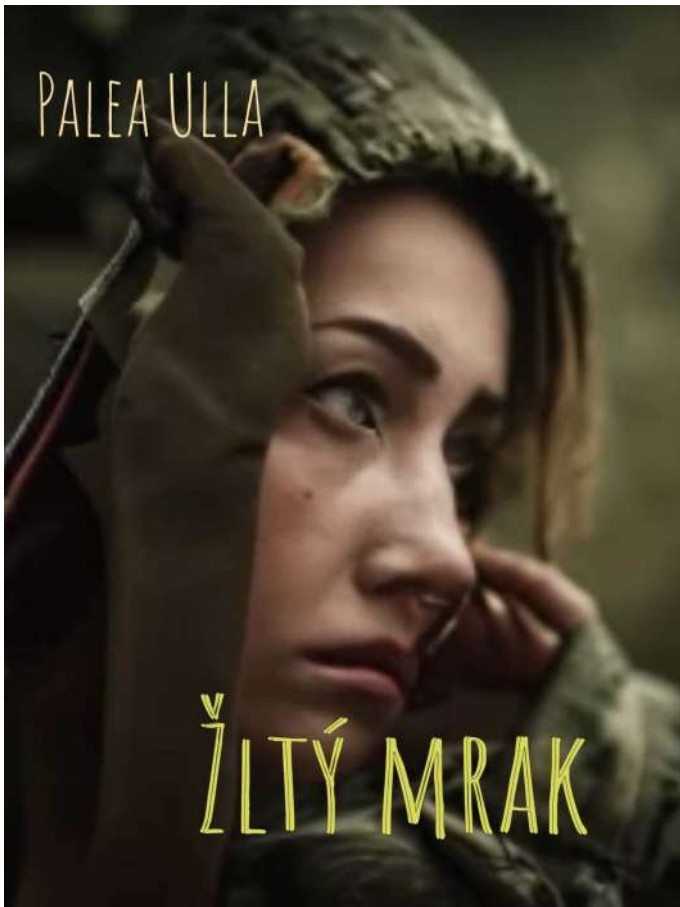

Žltý mrak

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Paea Ulla	Greenie knižnica	CC-BY-NC- ND	Prvé (2023)	OpenArt.ai

O knihe

Bolo pekné jarné dopoludnie a ja som práve docvičila jógu. Lahla som si, že sa budem učiť, no zaspala som. Čo sa mi prisnilo, nájdete na nasledujúcich stránkach. Už sme všetci v tom...

Žltý mrak

Všetci sa báli ako malé deti. Aj sa tak správali.

Doobeda hučali sirény a na to sa ozvalo hlásenie z rozhlasu. Politická situácia medzi krajinami je vraj nepokojná a ľudia by sa mali zdržiavať doma. Kaťa práve česala Vladkovi dlhé vlasy a zamak tomu rozumela. Všimla si iba, že lieta akosi priveľa vrtuľníkov a po ulici jazdí vojenská technika. Vrtuľníky rozozvučiavali belasé letné nebo a udržiavali ľudí v stave náchylnom k panike. Veľa detí to vnímalo, a plakali bez príčiny. Tupí dospelí ich karhali vo svojom unudenom materiálnom svete, pociťovali iba akési prázdno, dusno pred búrkou.

Pri lavičke v parku sa začali biť dve, asi trojročné deti. V piesku, o farebnú loptu. Ich mamy si to nevšímali. Fajčili a hádzali dlhými vlasmi do pofukujúceho letného vánku. Kaťa pozorovala situáciu v uliciach z obloka, a tak nechtiac potiahla Vladka za vlasy.

„Au, čo robíš?“ Obzrel sa na ňu a jemne ju chytil za ruku. „Čo ti je?“

Zahľadel sa jej do očí skúmavo, bádala po príčine Katinej nervozity. Najradšej by sa rozplakala. Vnímala napätie veľmi citlivo, v duchu bola pripravená na všetky možné hrozby. Mala pocit, že všetku tú disharmóniu navôkol prežíva vo vlastnom tele.

„Poďme na tú stretávku,“ vyriekla lenivo umelým veselým tónom.

„Ale bez piva,“ upozornil ju Vladko a brnkol jej po nose.

„Oukej.“

Kaťa, teraz už z úprimnej radosti, sa nasúkala do krásnych dlhých šiat s čiernymi bodkami. Siahali až po zem a nebyť bruška, vyzerala by v nich ako z časopisu.

„Dúfam, že nebude maluo,“ usmiala sa a pohladkala Vladka po ruke. „Pod', všetci sú už asi tam.“ Vyšli na ulicu.

„Napchajú ju do koša aj s jej hlavou,“ ozval sa okoloidúci pubertálny chlapec, keď okolo Kati a Vlada prechádzal. Rýchlo zdrhol. Kaťa si plne uvedomovala agresivitu ľudí, ktorí poznali jej bystrú myseľ. Zalomcovala ňou zlosť i strach.

„To nebolo na teba,“ vedome klamal seba aj ju Vladko a plesol ju po zadku: „Pička.“

To Kaťu rozveselilo a jej krok bol opäť pevný.

Prichádzali k budove základnej školy na sídlisku, Kaťa v nej strávila šesť rokov. Budovu i atmosféru minulosti mala rada. S nekompromisnými detskými hrdinami, dobrými i zlými. Doba sa akosi zmenila, pomyslela si rozčarovane. Z hrdinov sa začali stávať hajzlíci. Na ulici, pod prelietajúcimi hlučnými strojmi, panovala medzi mladými temer anarchia a úzkosť maskovaná naivným sebavedomím. Dospievajúci sa naháňali, hrali sa na vojnu a hádzali na zem petardy a kamene. Vyhadzovali smeti z košov, a niektorí si rituálne poťahovali z trávy, zapíjajúc ju pivom. Akoby tu nebolo dospelých. Boli zavretí a báli sa vyjsť na ulicu.

Kaťa s Vladkom boli iného razenia, takáto perepúť ich v mladosti obklopovala často, a mali akési nostalgické pocity, spomienky na prvé lásky nevynímajúc. Všetko časom zošedlo, stratilo sa. Ostalo ako opar nad horami po výdatnom daždi naplneného života.

„Neboj, nehodia ťa do kontajnera,“ rypol si Vladko a stisol jej ruku. Vlasy mu hodvábne splývali na plecيا ako krehkému mužovi.

Prechádzali sa pomedzi paneláky, až pokým slnce neuzrelo obzor. Ale, čo to?! Zo severu počuť akési monumentálne hrmenie, celé je robotické, technické, nie je to hlas prírody. Akoby mlátili obrovské plechové kotly. Zvuk sa rozlieha priestorom, zahlcuje svojím burcovaním ľudské telo a spôsobuje zmeravenie.

„Už idú..“ riekla Kaťa temne a mala na mysli neidentifikovateľnú hrozbu štátneho rázu. Ľudia na ulici začali vystrašene vzhliadať k mračnému nebu, po ktorom sa valil olovený prúd. Z diaľky obzoru sa vyvalila ohlušujúca letka bojových lietadiel a Kaťa stuhla. Ešte nebombardovali. Preleteli im s pravidelným rachotom motorov nad hlavami, a za sebou zanechali žltkastý dym, ktorý zostal visieť vo vzduchu. Pomaly klesal. Vladko sa rozkašľal, a Kaťu premkol zúfalý materinský strach o jeho bezpečie. Na svoje nehľadela, zmizla, splýnula s okolím.

„Do budovy školy, hybaj!!“ Skríkla a rozbehli sa k bielej, viacpavilónovej budove na úpätí kopca, na ktorom stáli sídliskové paneláky. Okolo nich sa mrvilo množstvo ľudí, akýchsi neprítomných, s klapkami na očiach. Kaťa hľadala známky pravých emócií, ale uvidela iba plačúce dievčatko, objímajúce svoju matku a ťahajúce lem jej sukne. Obloha potemnela v súmraku a Vladko ľahostajne mľaskol jazykom. „Hyeny... Tak, už sú tu...“

„Kto?“ Kaťa si potiahla lem šiat. Pod vplyvom pachu a olovnatého dymu si nevedela dať pospolu súvislosti.

„Moji bratia,“ zasmial sa Vladko a spomenul si na svojich troch zhavranených bratov, čo ho cynicky odvrhli.

„Naši bratia...“ Spomenula si Kaťa na pôvod svojho mena. „Pozabíjajú nás, Vlado,“ riekla a vtiahla ho do suterénu školy, ktorý bol napodiv voľne otvorený a hromadili sa v ňom ľudia. Nikto sa s nikým nerozprával, všetkých ťažil podivný žltý plyn. Tváre meravé ako z kameňa a postavy prihrbené náhlym šokom, mechanicky, no z posledných síl logicky si plniac svoju funkciu.

Chvíľu bolo ticho. Ani lietadlá, ani vrtuľníky, len umelé biele svetlo neónových lúčov v suteréne školy, a hŕstky spiacich či schúlených ľudí na studenej zemi a napochytre pozháňaných dekách. A k tomu niekoľko vojakov so samopalmi. Jedli večeru s obrovskými kruhmi pod očami, páchnuci potom. Jedli svoju večeru, a ťažko bolo rozoznať, čo na nich je blato, a čo uschnutá krv.

Kaťa ležala pri Vladkovi. Zrazu zhaslo svetlo. V polospánku, unavená z podnetov, tuho stisla viečka. Vladko sa jej Žltý mraksky otočil chrbtom, chrániac pred desom svojej citlivé srdce. A ten naozaj nastal.

Rachot silný ako stonásobné výbuchy v kameňolome ozvali sa nočným, teplým povetím. Kaťa ohluchla. S bdelym, surovým vedomím sa pozrela do okna. V malom štvorci zazrela, ako sa vysoká, administratívna budova najskôr kláti na bok, a potom, rozpadajúc sa mizne v plameňoch.

„Príde tlaková vlna, daj si tričko na nos a hlavu medzi kolená!!!“ Skríkla pridusene. So všetkými svalmi horúčkovite napätými, odrazu stratila vedomie, akoby jej ho príval prachu a kameňov demoloval a zapchával oči, uši i ústa. Kým ju ovládli mdloby, ešte stihla skontrolovať, že Vladko dýcha. Potom prišla tma.

„Spi.“ Zobudila sa na pohladenie. Vladko si rozchlpoval vlasy a jedol raňajky. Vedľa seba uzrela silného vojaka s vpadnutými očami. Spýtavo sa na neho zahľadela. Položil si prst na ústa a ticho čakal. Potom mu v očiach zaiskrilo a vyrazil k oknu. Niečo vyhodil a ľudom naokolo, ktorí sa práve zobúdzali, gestom prikázal skrčiť sa. Ozvala sa rana a Kaťu opäť pochytili mrákoty. Niektorí ľudia v miestnosti zvracali. Vzduch bol nedýchateľný, v rohu chodby bol „záchod“ už niekoľko hodín.

„Ty Rus?“ opýtala sa intuitívne v tme a prachu muža. Nerozprával, len v svetle plameňov prikývol. Demonštratívne si odtrhol výložku z pleca. Kaťa sa ledva pozviechala na nohy a odplazila sa na druhý koniec chodby. Sedel tam mladý chlapec v uniforme a vybaľoval si niečo z vaku. Kaťu čosi napadlo.

„Máš tabletku poslednej záchrany?“ Skôr zo súcitu, ako z rozumu, jej podal hliníkový obal s bielou pilulkou potiahnutý fóliou. Schovala si ju do zadného vrecka nohavíc. Do ľavého, pripomínala si. Chlapcovi tiekli slzy a ukázal prstom na okno.

Kaťa sa odhodlala a otvorila kryt do suterénu.

Na trávnom úseku sídliska... Všetky paneláky boli pohnuté v základni a nakláňajúce sa nabok, nakrivo, v polovici zrúcané. Svitalo, a bledé slnko odhalilo spúšť. V zemi boli jamy a stúpal z nich dym. Navôkol sa povalovali telá. Alebo, skôr, zvyšky tiel. Železný prach zmiešaný s pušným nutil na zvracanie. Kaťa sa dostala do tranzu. Už nevnímala Vladka, ani hrozbu. Nikto nič nerobil!

„Zbierať ranených!“ Zrúkla do priestorov budovy hrubým zachrípnutým hlasom a vykasala si rukávy. Po jej ľavej strane stál muž s odtrhnutými výložkami a po pravej chlapec, ktorý hovoril ukrajinsky.